

1

Մենք ճշմարտապես եղբայր- քույրեր ենք,
Սակայն շատերս լավ չենք հավատում,
Որ մենք իսկապես եղբայր- քույրեր ենք.
Մեզ Սուրբ Արյունն է հարազատացնում:

2

Ձեռքդ տո՛ւր հիմա, դու իմ թանկ եղբայր,
Եվ տես, թե ով ենք մենք իրար համար:
Նույն Հորից ծնվել, նույն խոսքով սնվել,
Նույն արցունքներն ենք իրար հետ թափել:

3

Իրար կողք կողքի, երկա՛ր տարիներ
Սիրով և լացով աղոթք ենք արել:
Որքան անգամներ եմ հիվանդացել.
Չէ՞ որ հենց դո՛ւ ես ինձ այցի եկել:

4

Հիսուսի կրած անլուր ցավերը
Մեզ միացրել, մեկ են դարձնում,
Բայց մեր վարմունքով իրար նկատմամբ
Այս մեծ, սուրբ գործին լավ չենք հավատում:

5

Որքան անգամներ դու ցավ ես կրել.
Չէ՞ որ հենց ես եմ քո ցավը կրել,
Որքան տարիներ ապրել իրար հետ,
Որքան անգամներ իրար հոգ տարել:

6

Եվ թե ինչ – որ տեղ իրար հետ բախվել,
Խոստովանվել ենք, մեկմեկու ներել:
Նույն սեղանին ենք Սուրբ Հացը կերել,
Ծնկի ենք եկել, ոտքեր լվացել:

7

Մենք համբուրում ենք մեկմեկու, եղբա՛յր,
Տեսնում ես՝ ո՞վ ենք մենք իրար համար:
Մի՛ հրիր այնպես, որ ես քեզ ատեմ,
Որ հետո զղջամ, տառապեմ, լացեմ:

8

Սակայն դեռ ուշ չէ, դուռը միշտ բաց է,
Այսօր կարող ենք վերանորոգվել,
Կարող ենք զղջալ և խոստովանվել,
Եվ ճշմարտություն խոսել սրտի մեջ:

9

Թե լավ հավատամ, որ իմ եղբայրն ես,
Աչքիդ արցունքը անշուշտ կտեսնեմ,
Ներքին սեղյակում իմ աղոթքներով,
Սիրո ձեռքերով զգո՛ւյշ կսրբեմ:

10

Դու էլ ձեռքերդ կոնես վերքիս,
Քաղցր խոսքերով վերքս կբուժես,
Ինձ կհամարես քեզ շատ սիրելի,
Սրտանց ջանք կանես հոգսերս կիսել:

11

Ինձնից մի՛ խլիր խաղաղությունս,
Մի՛ փախցրու իմ գիշերվա քունը,
Աշխատի՛ր շոյել (ապտակող շատ կա).
Մեր հոգու խորքում շատ հոգս ու ցավ կա:

12

Նույն Արյան գինն ենք. որքան անգին ենք,
Երուսաղեմի պատվական քարեր...
Եվ Սուրբ քաղաքի ընտիր պատերը
Մեր Տեր Հիսուսն է ձեռքերով շարել:

13

Թե լավ հավատամ, որ իմ եղբայրն ես
Որքան երկյուղով ես կզգուշանամ,
Երբ որ արտասվես, հետդ կլացեմ,
Երբ ուրախանաս, հետդ կցնծամ:

14

Կայենի նման քեզ չեմ սպանի,
Կբարեխոսեմ Հիսուսի նման,
Սրտիս մեջ թաքուն չեմ արհամարհի
Չեմ նախանձի քեզ Սավուղի նման:

15

Դու քեզ ինձանից բարձր չես դասի,
Ծառայի նման դու քեզ կպահես,
Իմ ցավերից քո սիրտն էլ կցավի,
Մի օր չտեսնես, ինձ կկարոտես:

16

Մենք մեծանում ենք իրար հետ, եղբայր,
Մենք իրար հետ ենք դանդաղ ծերանում...
Երբ որ գալիս է օրը պատվական,
Մենք իրար մոտ ենք նույնիսկ... մահանում:

17

Դ՛ն, էլ ի՛նչ ասեմ, խոսքերը շատ են,
Բայց լավ է սիրել, քան խոսքեր շարել,
Երբ որ գնաս տուն, մի՛ քնիր իսկույն,
Մտածիր՝ ո՛ւր ես և ո՛ւր ես գնում: